

Törnrosa

Det var en gång en kung och en drottning som var så ledsna för att de inte hade något barn. De for till alla slags hälsobrunnar och heliga platser, ja de försökte med allt. Ingenting hjälpte. Kungen sa:

– Ve, denna pina!

Och drottningen:

– Åh! Ett sånt öde. Allt jag vill ha är ju ett barn.

De fick inget barn.

En dag badade drottningen i sjön. Trots att himlen låg ovan henne stor och blå var saknaden i henne större. Hon kunde inte ens le.

Men då hoppade en groda upp ur vattnet och sa:

– Min kära drottning! Din längtan blir uppfylld. Inom ett år kommer du att få en dotter.

Som grodan sagt blev det. Drottningen och kungen fick en så förtjusande dotter att de båda skrattade och grät om vartannat. Det var hög tid för fest.

Kungen bjöd alla släktingar, vänner och bekanta. Kungariket hade tretton feer! Det var ju feerna som överlämnade de finaste gåvorna och därför ville han bjuda dem. Sorgligt nog ägde kungen bara tolv guldttalrikar, så den trettonde fen fick därför stanna hemma.

Prinsessan firades med sång och med dans. När festen var slut överräckte feerna sina fantastiska presenter: Den första skänkte en gåva som skulle göra prinsessan till den vackraste prinsessan i hela riket. Nästa att hon skulle bli behaglig som en ängel. Den tredje att hon skulle dansa förnämligt. Den fjärde att hon skulle sjunga fint. Och den femte att hon skulle behärska rikets alla musikinstrument. Och så vidare. Prinsessan fick alltså allt man kan önska.

När de första elva feerna hade givit sina gåvor steg plötsligt den trettonde fen, den som inte fått plats, in i salen. Hon var arg. Att inte bli bjuden på fest kan göra både människor och feer arga. Och hon sa:

– Kungadottern kommer att sticka sig på en slända när hon fyller femton år och dö!

Mer än så sa inte fen och flög hem igen. Alla blev förskräckta. Kungen blev förskräckt och likaså drottningen, släktingarna och vännerna. Men inte prinsessan. Prinsessan var ju alldeles nyfödd.

Då trädde den tolfte fen fram, hon som ännu inte givit sin gåva. Eftersom den tolfte fen inte hade krafter nog att utplåna förbannelsen, utan bara mildra den, sa hon:

– Prinsessan kommer inte att dö. Hon kommer bara att sova djupt i hundra år.

Kungen som ville skydda sin älskade dotter skickade ut en order som sa att rikets alla sländor skulle brännas. En slända är ett redskap som används när man spinner garn.

En efter en slog feernas förtrollningar in: Prinsessan blev vacker, behaglig, dansant, skönsjungande och duktig på gitarr, och så vidare. Alla människor älskade henne.

Så fyllde hon femton år.

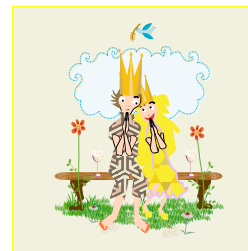
Kungen och drottningen satt på sina troner, prinsessan gick planlöst omkring i slottet. Hon gick in och ut ur salar, fram och tillbaka över slottsgården och hamnade till slut nedanför ett högt torn. En mörk spiraltrappa ledde upp till en dörr, dörren ledde till en kammare och i kammaren satt en gammal gumma med en slända och spann sitt fina garn.

– God dag gamla mor, sa prinsessan. Vad gör du?

– Jag spinner, svarade gumman.

– Oj vad det ser skojigt ut! sa prinsessan. Får jag försöka?

Mycket upprymd som hon var och kanske lite drumlig, men också för att den trettonde fens förbannelse sa det, fick prinsessan knappt tag på sländan förrän hon stack sig själv i fingret, sjönk ihop på golvet och föll

i djup, djup sömn. I samma stund föll också resten av slottet i sömn. Kungen och drottningen somnade, och hela hovet förstås. Tjänare, kammarjungfrur, hovmästare, kockar, diskare. Hästarna i stallbyggnaden, katterna på gårdsplanen, duvorna på taket, flugorna i köket, alla sov.

Till och med grytan på spisen slutade att puttra. Och narren som skulle dra ett jätteroligt skämt för pigan blev mållös just innan poängen.

Runt slottet växte en tjock törnroshäck upp, och för varje år blev häcken högre och högre. Till slut omgav den hela slottet och man kunde inte se tornen längre. Nä, inte ens flaggorna.

I riket berättades sagan om den sovande prinsessan, eller Törnrosa, som man kallade henne. Då och då kom prinsar som ville ta sig igenom häcken och in i slottet. Det var alldeles omöjligt! Törnena höll tätt och var vassa. Det hände att ynglingarna fastnade och utan att kunna slita sig loss blev hängande upp och ner. Alla dog de en hiskelig död.

Efter många år kom slutligen en ståtlig prins som hörde en gammal man berätta om törnroshäcken:

– Innanför häcken ligger ett slott, sa gubben, där en underbar prinsessa som kallas för Törnrosa sover sedan hundra år. Men pass på! Många prinsar har dött.

– Jag fruktar inget, sa ynglingen. Jag vill se den sköna Törnrosa.

Hur ihärdigt den gamle än avrådde honom, lyssnade inte prinsen på hans ord och fortsatte sin resa mot slottet.

Och tur var det. För nu hade ju de hundra åren gått och stunden för Törnrosas uppvaknande var kommen. När kungasonen närmade sig törnroshäcken såg han att den rymde hundratals, tusentals röda rosor. De böjde sig undan för honom och släppte igenom honom, men slöt sig sen igen.

Inne på slottsgården låg hästarna och hundarna och sov så djupt. På taket satt duvorna tysta. När prinsen kom in i slottet höll narren alltjämt på att avsluta sitt skämt, och elden låg stilla under grytan. Hela hovet sov i den stora salen. På tronen snarkade kungen och drottningen. Prinsen gick vidare och allt var så tyst att man kunnat höra en knappnål falla på golvet. Till slut kom han fram till tornet, gick upp för spiraltrappan och öppnade dörren till kammaren.

Där låg Törnrosa så vacker och behaglig att han inte kunde ta blicken ifrån henne. Han böjde sig ner och gav henne en kyss. Törnrosa öppnade ögonen och såg kärleksfullt på honom. Tillsammans gick de ner för trappan. Kungen, drottningen och hela hovet vaknade, ja alla såg med glädje på varann. Hästarna på gården steg upp, hundarna skällde och sprang. Elden i spisen fladdrade och narren fick äntligen avsluta sitt skämt. Men pigan tyckte inte att skämtet var så kul.

Sedan firade prinsen och Törnrosa bröllop med sång och med dans, och så levde de lyckliga i alla sina dagar.